

Hồi thứ mười bốn

Anh Hùng Trương Nghĩa Thiết Đám Hào Sĩ

Thế là giữa lúc bọn quan quân chưa kịp kêu lên một tiếng thì thân hình mảnh dẻ mà tráng kiện của Sở Vân đã lách qua người bọn chúng biến đi mất tích.

Tôn Vọng mặt đỏ như gấc, đứng lên quát lớn:

- Lũ chó chết! Chúng bay đều là phường giá áo túi cơm, chúng bay còn đứng đây làm gì? Đuổi mau lên! Mẹ kiếp, chừng này người mà không cản được một thằng bé, tức chết được! Cút hết, cút hết,...

Thế là mười mấy tên công sai đồng thanh hét lên một tiếng, dáng vẻ hùng dũng định đuổi theo Sở Vân, nhưng chẳng biết đường nào mà đuổi lại đua mắt nhìn nhau...

Lúc này đã hoàng hôn, trên con đường lớn ngoằn ngoèo ánh nắng chiều soi bóng một người mặc áo chèn màu đen, khoác một trường bào cũng màu đen, đen như bóng tối, đen đến rợn người. Người đó chính là lãng tử Sở Vân. Từ hôm rời khỏi doanh trấn đến nay đã ba ngày mà chưa tìm thấy người bạn lớn Nghiêm Tiểu Thiên, nhưng chàng tin tưởng ông ta không thể gặp nạn được. Bởi vì ngoài trí thông minh và võ công trác tuyệt, ông ta lại có một trái tim anh hùng và trong sáng.

Sở Vân cứ đi dưới ánh nắng chiều đã dần dần tắt. Lúc này chàng đã hoàn toàn khác với hình dáng của người ngư dân hiền lành của ba tháng trước, vừa đi chàng vừa suy nghĩ nếu như mình lại cải trang giống như trước đây, không biết Nghiêm lão huynh nhìn thấy sẽ nghĩ gì. À, mà vì sao Nghiêm lão huynh lại đấu với hai người áo đỏ nào đó nhỉ, không hiểu giờ ông ta đi đâu rồi, ôi, sao mà nhớ ông ta thế. Hay là trong khi chưa tìm được ông thì mình đi Quả Tử Hồ một chuyến xem thử ở đó có giống như lời của lão nhân nhân ẩn sĩ đó đã nói: có những người thuộc hạ cũ của ông ta đang đợi thủ lĩnh mới...

Sở Vân vừa định gia tăng tốc độ khinh thân thì bỗng đứng lại, tuột ý nghĩ chợt hiện lên:

- Còn cừu hận của ta như sông như biển, sao lại không lo nghĩ đến? Ta cố sống cũng là vì mục đích báo thù. Mối thù của ta...mối thù của ta...

Món nợ máu ấy Sở Vân đã chôn chặt trong lòng quá lâu rồi, chàng cố không nghĩ đến nó, bởi vì mỗi lần nghĩ đến, chàng không chịu nổi sự dày vò tâm trí và sự dằn vặt về trách nhiệm. Chàng lẩm bẩm:

- Bách Giác Bảo...Tam Vũ công tử...Tiêu Vân Đình

Sở Vân ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm, vẻ mặt đầy bi thương thống khổ, hai bàn tay xiết chặt lại, đôi mày kiếm cau lại, hiện lên vẻ sát khí.

Lúc này trước mắt Sở Vân hiện lên khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp như hoa của người vợ, rồi người quay về phía nho sinh có tiếng cười âm u đang phe phẩy chiếc quạt lông màu trắng

Những tiếng thét gào thê thảm vang lên...những tiếng thét phần nộ vang lên... những con sóng dữ cuộn cuộn... Đao quang kiếm ánh chưởng phong máu đỏ...

Trời ơi ? Sở Vân thét lên tiếng kêu sợ hãi, tất cả mọi hình ảnh ghê rợn tan biến đi, toàn thân chàng mồ hôi toát ra đầm đìa, Sở Vân dựa vào gốc cây bên đường hàm răng nghiến chặt, hai tay giật giật mớ tóc, từ từ thoát khỏi cơn ác mộng. Một lúc lâu sau, Sở Vân mới bình tĩnh trở lại, lẩm bẩm:

- Mình làm sao thế? Sao lại có thể Nghiêm Huynh nhược như vậy ? Lẽ nào những lời trăn trối của những người sắp chết không thay đổi nỗi ợ yếu đuối của ta sao? Lẽ nào những ngày khổ luyện trên hoang đảo không làm cho ý chí ta kiên cường hơn sao? Các vị thần linh đã nhìn thấy nỗi khổ của ta, hãy giúp ta có thêm dũng khí, hãy cho ta có thêm sức mạnh để dùng đôi tay này nghiền nát mọi tội đồ, lấy máu tội nhân rửa sạch mọi tội ác.

Thế rồi Sở Vân đứng bật dậy như có thêm sức mạnh thần bí hỗ trợ, chàng giữ mạnh tà áo, rảo bước tiến về phía trước.

Trăng đầu tháng rọi ánh sáng mờ mờ xuống mặt đường. Sở Vân lướt Về phía trước, hai chân như không chạm đất, không làm xáo động một hạt bụi trên mặt đường... Bỗng tiếng bánh xe nghiêng xuống mặt đường từ phía sau lưng Sở Vân vọng tới và có cả tiếng vó ngựa phi.

Sở Vân chậm bước đi qua mép đường nhường cho chiếc xe và những kỵ mã phía sau lướt qua. Chỉ một thoáng sau, một chiếc xe song mã lướt qua, sau chiếc xe là hai kỵ sĩ hộ vệ vẻ mặt thần bí. Hai kỵ sĩ áo vàng lực lưỡng đưa mắt nhìn nhau rồi ngoái cổ nhìn Sở Vân, vẻ đầy nghi kỵ, cho ngựa phi chậm lại.

Đột nhiên một trong hai kỵ sĩ trầm giọng hỏi:

- Anh bạn! đêm khuya đường vắng, có muốn đi cùng chúng tôi không?

Sở Vân cười cười nói:

- Cám ơn thịnh tình của các hạ... đường tuy dài nhưng lại gọi thi

húng ! Có phải vậy không?

- Bằng hữu! Thật thế sao? Chỉ sợ miệng nói thế nhưng trong dạ thì run:

- Ha ha! Tại hạ và các vị cùng đường nhưng khác mục đích, nói chuyện với nhau sao chẳng dễ nghe chúi nào? Nhị vị huynh đài, đường đời rộng lớn, mạnh ai nấy đi.

Lời chàng vừa dứt, chiếc xe phía trước bỗng nhiên vòng lại, người đánh xe thấp bé, bên khoe miệng cổ một nốt ruồi to tướng, quát roi ngựa vút vút vào không trung, nói:

- Ngô Thắng, Đại Bửu! Tiểu tử nào thế?

- Không dám khăng định nhưng có vẻ đáng nghi lắm.

Sở Vân nghe họ nói với nhau như thế thì sự phần nộ mới lắng xuống lại bùng lên, chàng vội bước tới mấy bước lạnh lùng quát:

- Bằng hữu! Mở mồm cũng cần nói những lời để lại tích đức. Con đường này của ai mà tại hạ không được phép đi?

Kẻ đánh xe cất giọng nham hiểm nói:

- Ha ha ! Mẹ kiếp ! Người ăn gan hùm vuốt hổ hay sao mà dám lên mặt dạy đời hả? Ta dạy ngươi mấy câu để biết thân biết phận.

Sở Vân nói:

- Chỉ cần mấy lời nói đó là ngươi đủ trả một giá đắt đấy!

- Hay lắm! Nhất Tiêu Quyện Long Thang Tiểu Dung thử xem tài nghệ của ngươi đến đâu?

- Dứt lời chiếc roi dài trong tay hán tử nhỏ bé ấy như một con rắn. Uốn lượn trên không, vun vút quát vào Sở Vân tám chín roi nhanh như chớp.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, không thềm né tránh, hữu chưởng đưa lên thì đã thấy ngọn roi của Nhất Tiêu Quyện Long nằm trong tay chàng. Thế là hán tử nọ nhóm người trên yên phóng về phía Sở Vân bầy chỉ nhanh chớp. Thân hình Sở Vân uốn lượn lệch qua bảy điểm hàn tinh đó, hữu chưởng lắc mạnh, giựt roi hất Thang Tiểu Dung ra khỏi xe. Ngay lúc ấy hai kỵ sĩ áo vàng nọ cùng hét vang một tiếng, vung đao chém vào Sở Vân.

Chàng ta bật cười sang sảng, ngọn roi trong tay khê rung thân hình của Thang Tiểu Dung đã bắn tung lên, bay thẳng xuống đầu hai kỵ sĩ nọ. Tức thì một tiếng thét kinh hãi vang lên, cả ba thân người đâm sầm vào nhau, té lăn xuống đất thành một đống, hai con ngựa sợ hãi hí vang nhảy sang một bên. Thế là, nắm chắc đầu ngọn roi da, Sở Vân lắc

tay, lập tức ngọn roi như con mãng xà quấn chặt thân hình ba hán tử nọ lại thân một bó. Thế rồi Sở Vân lại lắc tay, ngọn roi đuổi ra hất thân hình ba kẻ nọ lăn tròn trên mặt đất, đồng thời ngọn roi trong tay Sở Vân vút xuống như mưa quất vào thân người bọn họ như đánh vào một đồng đất. Rồi cười gằn một tiếng dừng tay đứng im tại chỗ. Nhất Tiêu Quyện Long Thang Tiểu Dung cảm phần đứng lên, nhìn Sở Vân gằn giọng nói:

- Được lắm, được lắm, đồ chó chết kia, ta thề sẽ không tha người. Người có giỏi thì hãy tiếp tục...

Sở Vân cười khẩy nói:

- Ông bạn! Người nói có vẻ mạnh mẽ lắm đấy! Người nên biết ta không phải là kẻ từ bi lắm đâu. Người cho rằng ta không trị nổi người ư?

Lúc này hai kẻ áo vàng cũng lom còm đứng lên, tiến về phía Thang Tiểu Dung khiến hắn như có thêm dũng khí quất lên:

- Đồ chó chết kia, người anh hùng lắm hả? Bọn ta quyết liều mạng với người đấy!

Nói xong Thang Tiểu Dung vận công tiến lên phía trước.

Nhưng ngay lúc đó từ trong xe một giọng nói già nua yếu ớt vang lên:

- Tiểu Dung! Người quay lại đi, để lão phu hỏi chuyện người bạn ấy! Nghe thấy thê Thang Tiểu Dung vội vàng dừng bước, đến bên chiếc xe vén rèm, cung kính cúi người nói với người trong xe câu gì đó. Một lúc sau, rèm xe được vén sang bên, một lão nhân tóc bạc trắng như tuyết, tai to mắt lớn dựa vào cửa xe nhìn vào Sở Vân đang đứng dưới đất. Người ấy trông uy phong lẫm liệt nhưng nhìn kỹ thì hình như đang có bệnh nặng.

Sở Vân vừa bước tới mấy bước thì hai kỵ mã áo vàng vội chặn lại nói:

- Anh bạn trẻ! Nếu người còn bước tới nữa thì bọn ta quyết không tha cho người!

Người tóc bạc ngồi trong xe bỗng trầm giọng nói:

- Đại Bửu, Ngô Thắng hãy nhường đường cho người ấy. Người này các người không cản nổi đâu, lão phu cần nói chuyện với người ấy!

Sở Vân bước thẳng vào giữa Đại Bửu và Ngô Thắng đi đến cách xe ba bước thì dừng lại, vòng tay thi lễ nói:

- Cám ơn tiên bối đã quan tâm đến, không hay người có gì dạy bảo?

Người tóc bạc ấy lấy cây rên ra soi, nhìn kỹ Sở Vân một lúc rồi cười

hỏi:

- Anh bạn trẻ ! Người là người của Khôi Kỳ Đội và Bôn Long Hội à?

Sở Vân hơi chột dạ vì chẳng biết Khôi Kỳ Đội là một bang hội lớn nhất khu vực lưỡng hà bá đạo lục lâm, dùng một ngọn cờ màu xám, ai ai cũng độc ác, giết sạch đốt sạch, đến thời kỳ Ngân Qua Phi Tinh Thường Đại Khí lãnh đạo thì càng xuất quỷ nhập thần, đi về như gió, ai ai cũng sợ...

Nhưng còn Bôn Long Hội thì Sở Vân hoàn toàn không biết gì về nó cả, chàng mỉm cười nói:

- Xin tiên bối hãy yên tâm, tại hạ tuy bất tài nhưng không đến nỗi làm bạn với lũ Khôi Kỳ Đội đâu. Tiên bối nhắc tới bọn ấy, chắc đã cùng bọn họ kết thù chuốc oán rồi phải không?

- Lão đệ quả có cái nhìn tinh đời, quả thật là như vậy! Khôi Kỳ Đội và Bôn Long Hội mấy năm gần đây là những thế lực lục lâm lớn nhất hung bạo nhất khắp vùng Lưỡng hà. Lão phu và bọn họ chẳng gây gổ gì với nhau, nhưng vì muốn bành trướng thế lực nên họ tìm đến lão phu.

Lão phu vốn cư trú ở lưu vực Lỗ Cảnh thừa hưởng gia tài của gia phụ và nhờ bè bạn giúp đỡ nên cũng có một chút hư danh, và cũng vì lẽ đó mà đã xảy ra những điều đáng tiếc. Tháng trước Khôi Kỳ Đội và Bôn Long Hội đã đem lực lượng tới, sau khi gặp nhau, họ đặt ra hai điều kiện: Một là lão phu phải gia nhập liên minh của họ, hai là phải rời khỏi lưu vực này ba trăm dặm ngay trong ngày hôm ấy, vĩnh viễn không được quay lại. Lão phu đương nhiên biết lực lượng của mình quá mỏng yếu không thể kháng cự nổi bọn họ, nhưng cũng không thể để họ coi khinh thái quá...Cho nên mới xảy ra chuyện đáng buồn!

Sở Vân cười hỏi ngay:

- Sao Tiên bối không ní nhịn?

- Đúng thế! Lão phu tuy cố nhịn nhưng không sao nhịn nổi, nên họ đã trở mặt ra tay. Toàn bộ môn hạ đệ tử của lão phu đã ra tay đồng tâm quyết chí liều mình chiến đấu, nhưng tổn thất quá nhiều, nhưng cũng vẫn đánh lui được bọn chúng. Nhưng vì lần đó là các nhân vật chủ yếu của Khôi Kỳ Đội và Bôn Long Hội không có mặt. Và chỉ ba hôm sau, thủ lĩnh Ngân Qua Phi Tinh của Khôi Kỳ Đội là Thường Đại Khí và Cửu Luân Quân Tử Cổ Phàm Thủ Lĩnh Bôn Long Hội đã xuất lĩnh một lực lượng hùng hậu gồm toàn các cao thủ xông trở lại.

Một cuộc kịch chiến đã xảy ra, đệ tử của lão phu mười người thì năm đã chết và hai thì bị thương, cơ nghiệp năm mươi năm xây dựng chỉ phút chốc tan tành đổ nát...

- Tiên bối cũng thọ thương trong cuộc chiến ấy phải không? Sở Vân hỏi.

- Đúng thế ! Lão phu trong lúc liều đấu với Thường Đại Khí đã bị trúng một chưởng của lão vào sườn, lại bị một đòn của hữu Sứ Tào Công Luân của Bôn Long Hội trúng vào vai, may mà lão phu đã đột vây thoát được.

Nhưng cái danh tiếng xây dựng bằng máu và mồ hôi đã tiêu tan trong trận đại bại đó!

Thấy Sở Vân nhắm mắt lại than một tiếng, lão nhân tóc bạc ấy lại nói tiếp:

- Lão đệ, bèo nước gặp nhau, bách bộ tương giao, lão phu biết đáng ra không nên đem những chuyện bất hạnh ấy ra mà nói với ngươi, vì sẽ làm cho ngươi cười vào mũi...

Bỗng Sở Vân mở bừng mắt, nói:

- Đừng trách tại hạ mạo muội, lão tiên bối có phải là chưởng môn nhân của Bạch Sư Môn ở Lỗ Biên không? Lão tiên bối có hiệu là Mỹ Phát Thần Tiên Vệ Bách Hào phải không?

Lão nhân tóc bạc ngạc nhiên mắt đổi lâu, bỗng buột cười hỏi:

- Không dám! Vệ Bách Hào chính là lão phu đây, thật không ngờ trong lúc lão phu thân tàn danh liệt như thế này mà vẫn còn có người nhớ đến cái danh hèn mọn ấy.

- Vệ tiên bối! Những kẻ giang hồ như tại hạ kính trọng uy danh của tiên bối là lẽ đương nhiên. Hiện tại, tại hạ được tiên bối không chê bỏ mà lại cho biết ngọn ngành những việc tiên bối đã gặp, có phải là có ý khuyên tại hạ hãy cẩn thận?...

- Lão đệ nói lên sự thật là lão phu không nên làm những điều vô ích. Vừa rồi lão đệ đã dạy cho môn hạ của lão phu một bài học, thân thủ thật là trác tuyệt lão phu đã tận mắt nhìn thấy lão đệ người chính khí hành sự quang minh lỗi lạc. Trước mắt bọn lão phu đã sơn cùng thủy tận, lại bị đối phương truy đuổi sau lưng, chỉ muốn chết ngay cho rảnh mắt, nhưng với Bạch Sư Môn lão phu còn nặng nợ, lực lượng còn lại công phu non kém, lão phu hy vọng lão đệ hãy ra tay cứu vớt...

Sở Vân bỗng cười cướp lời:

- Tiên bối đã muốn thế, tại hạ xin hầu hạ.

Vệ Bách Hào vô cùng cảm động đưa hai tay run run nắm chặt đôi bàn tay của Sở Vân, cảm động nói:

- Trước gió mạnh mới biết loài cỏ nào dẻo dai, giữa gian nan mới

biết ai là bạn tốt. Lão đệ, bao nhiêu môn hạ của ta lúc này đã xúc phạm, mà lại vì người khác gặp khó khăn mà ra tay cứu trợ. Toàn bộ đệ tử của Bạch Sư Môn và bản thân lão phu vĩnh viễn ghi nhớ hành động nghĩa hiệp của lão đệ. Lớp trẻ trên giang hồ sẽ lấy lão đệ làm tấm gương sáng!

- Tiền bối quá khen, chưa có một bằng cứ nào để chứng minh mà tiền bối đã xem trọng như thế, làm cho tại hạ cảm thấy rất áy náy.

Vệ Bách Hào định trả lời thì trong xe lại vang lên một giọng nói trong trẻo:

- Gia gia, lúc này cháu có thể nói chuyện được chưa?

Sở Vân đưa mắt nhìn vào trong xe thì thấy một khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn, có đôi mắt rất linh hoạt nhìn ra thì lại vừa vặn bắt gặp cặp mắt và cái nhìn của Sở Vân, chàng dịu dàng hỏi:

- Tiểu đệ ngươi sợ đấy à?

- Tiểu đệ không sợ đâu! Có gia gia bên mình, không ai dám làm gì đệ, đệ có tên là Vệ Chân, cứ gọi là Chân nhi cũng được.

Vệ Bách Hào nở nụ cười đau khổ, nói:

- Lão phu đã trong rừng đao biển kiếm may mắn cứu được Chân Nhi, nếu không lão phu đâu còn dám vác mặt đến gặp cha mẹ nó ở dưới cửu tuyền.

- Tiền bối, chúng ta đã phi quá thiếu thời gian, theo ý tại hạ thì chúng ta hãy mau lên đường tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi, hoặc có thể tạm thời né tránh tai mắt đối phương.

- Phải đấy, ba mươi dặm phía trước mặt có một thị trấn nhỏ, đêm nay chúng ta có thể tạm thời trú ngụ được.

Nói xong Mỹ Phát Thần Tiên nghiêng người nằm xuống. Sở Vân buông rèm xe xuống thì lão nhân lại cất tiếng nói:

- Lão đệ! Lão phu thật đáng trách quá, cho tới giờ này vẫn chưa biết tên họ của lão đệ!

Sở Vân liền lợi dụng cái tên mình đã tự xưng với Nghiêm Tiểu Thiên cười nói:

- Tại hạ gọi là Sở Phi, chưa làm nên tích sự gì trên giang hồ, cho nên tiền bối cứ gọi tên là được rồi!

Biết Sở Vân có điều gì chưa tiện nói ra, lão nhân nọ gật đầu cảm ơn rồi ra lệnh cho đánh xe lên đường.

Lúc ấy Nhất Tiêu Quyện Long Thang Tiểu Dung ngượng ngập nói:

- Xin lỗi Sở đại hiệp, chúng ta lên đường chứ?

Đại Bửu, Ngô Thắng cũng thót lên yên. Sở Vân liền nói với ba người:

- Khi này tại hạ chưa biết Bạch Sư Môn Vệ chưởng môn, và các vị cho nên đã mạo phạm xin ba vị tha thứ!

Thang Tiểu Dung vỗ vỗ lên ngực nói:

- Thôi, đừng nói thể nữa, tục ngữ có câu “Anh hùng không đánh nhau thì không nhận ra nhau”. Bây giờ chúng ta đã là bạn bè thì chỉ có vui cười với nhau, coi đó là một vở kịch vui! Đại Bửu và Ngô Thắng cũng như là anh em của Thang mỗi ngày thôi. Sở đại hiệp, người đã trượng nghĩa giúp đỡ cho cả môn sư của chúng ta trong lúc tuyệt vọng, đó mới là việc đáng ghi nhớ.

Ngay lúc đó, Triệu Đại Bửu và Ngô Thắng đồng thanh lên tiếng:

- Sở đại hiệp ! Hành động xả thân vì đại nghĩa của người đã làm cho anh em chúng ta một bài học đích đáng!

Họ vừa nói vừa thúc ngựa lên đường. Sở Vân ngồi bên cạnh Thang Tiểu Dung, khẽ nói:

- Thang huynh ? Vệ lão tiên bối và quý vị đình đi về đâu, tạm thời tránh địch bay là chờ viện binh tới?

- Chúng ta định đến Bạch Mã Nhai trong Tam Cung Sơn Bích Mục Lão Nông của Chu Viễn Chu tiên bối tạm trú một thời gian và có điều kiện thì bàn với Chu tiên bối đối sách sau này. Chu lão tiên bối là bạn thân của chưởng môn sư bá, rất có uy tín ở vùng Tam Cung Sơn.

- Nếu thế nhất định tại hạ sẽ đi cùng với các vị đến Bạch Mã Nhai, nhưng việc trùng hưng Bạch Sư Môn có hy vọng không?

- Khôi Kỳ Đội và Bôn Long Hội là bọn sói lang hung bạo, lại có rất nhiều cao thủ, thế lực lại rất hùng mạnh, các phe phái chính tà hai bên lưỡng hà không ai dám kháng cự. Bôn môn sau khi trùng hưng, chỉ sợ việc ấy không dễ!...

Im lặng một lúc, lắng nghe tiếng bánh xe nghiêng xuống lòng đường lạo xạo Sở Vân lại nói:

- Thang huynh! Con người sống trên thế gian này đều phải trải qua đớn đau và phiền phức, những sự đột biến của quý môn trong thời gian gần đây cũng giống như những biến động trên đường đời của một con người, dầu có thương tâm nhưng thử hỏi trong thiên hạ không có việc khó khăn nào mà không thể khắc phục được, chỉ cần có quyết tâm, có nỗ lực thì Khôi Kỳ Đội và Bôn Long Hội làm sao có thể làm khó dễ ta mãi được?

Thang Tiểu Dung ngó sững Sở Vân rồi gật đầu, trầm giọng nói:

- Quả đúng là nghe một câu nói của một người quân tử, còn hơn là đọc sách mười năm, nhưng điều đó đâu phải là những vấn đề lý luận mà là những thực tại!

- Thang huynh ! Hãy tin tưởng, nếu muốn thành công thì phải phấn đấu hết mình. Thang huynh, Vệ lão tiên bối thương thế ra sao?

- Chưởng môn sư bá bị một chưởng vào sườn, ngũ tạng chấn động nặng, ít nhất cũng cần phải tĩnh dưỡng chừng bốn tháng, vai trái bị một đòn không lấy gì làm nghiêm trọng lắm. Chỉ tức cái tên họ Tào ấy...

Sở Vân ngược nhìn bầu trời đầy sao, trên con đường dài mờ mờ trong đêm, chỉ nghe tiếng lóc cóc của bánh xe nghiêng lên mặt đường.

Bỗng nhiên Sở Vân ngồi thẳng người lên, nghiêng đầu lắng nghe, vẻ mặt thoáng nét hàn lạnh, cất tiếng trầm giọng nói với Thang Tiểu Dung:

- Thang huynh! Có nhìn thấy phía trước bên đường có một cánh rừng không?

Thang Tiểu Dung chăm chú nhìn về phía trước một lúc lâu rồi nói:

- Đúng đấy, lẽ nào Sở đại hiệp phát hiện ra sự việc gì lạ chẳng?

- Thang huynh hãy mau mau đánh xe vào nắp kín trong khu rừng nọ cùng với Triệu, Ngô hết sức đề phòng bất trắc, bảo vệ Vệ lão tiên bối, tại hạ sẽ xuống xe ở đây để theo dõi bọn người từ phía sau đến.

- Sở đại hiệp! Có động tĩnh gì đấy? Thang mỗ chẳng nhìn thấy gì cả?

- Nếu như thính giác của tại hạ không hỏng thì sau nửa dặm có khoảng mười mấy kỵ sĩ đang đuổi theo chúng ta rất gấp, vào lúc này cần phải cẩn thận, không phải là đùa đâu.

Vừa dứt chàng đã bay người xuống đất, đưa tay vẫy vẫy với ba người kia rồi đứng ngay giữa đường như một bức tượng, không hề động đậy.

Không bao lâu, khi chiếc song mã và hai vệ sĩ đã nắp kín trong khu rừng sâu thì một tràng vó ngựa khua vang mạnh lên, truyện tới.

Sở Vân bỗng mỉm cười suy nghĩ:

- Giá như lúc này có Nghiêm Tiểu Thiên ở đây thì chắc chắn ông ta sẽ nằm trên mặt đất, giả bộ điên khùng, trêu ghẹo bọn người mới đến này một trận.

Lúc này tiếng vó ngựa đã vang lên rất gần, quả nhiên có mười mấy kỵ mã xuất hiện trong bóng đêm, khi còn cách chàng khoảng năm trượng thì những kỵ sĩ ấy cũng đã phát hiện ra Sở Vân đang đứng giữa

lòng đường.

Người đứng đầu đoàn kị sĩ cao giọng quát to:

- Tiểu tử cản đường kia! Người muốn chết phải không?

Sở Vân cất tiếng cười rồi đột nhiên quát lớn:

- Tất cả xuống ngựa ngay!

Lúc này chàng đã nhìn rõ bọn kị mã ấy, màu áo đỏ trắng, trên tay áo có thêu một cái đầu sói hung ác, điều ấy chứng tỏ bọn chúng đích thực là môn hạ của Bôn Long Hội.

Nghe tiếng Sở Vân quát, cả bọn kị sĩ ấy đều đứng trên yên nhưng không kẻ nào chịu xuống ngựa cả. Bỗng một tiếng quát lớn, cả mười mấy kị mã đã rời lưng ngựa nhảy xuống đất gần như cùng một lúc. Sở Vân không khỏi khen thầm bọn họ, bước lên năm bước, nghênh ngang ngạo mạn nhìn bọn họ đầy vẻ khiêu khích.

Người cầm đầu những kị mã ấy, tuổi đã trên dưới sáu mươi, sắc mặt đen tím hung dữ quát:

- Người là ai? Hãy báo họ tên mau! Bất kể người thuộc môn phái nào đêm nay lão phu sẽ mượn của người một cái chân!

- Thế người là ai? Ta thích đứng giữa đường, với loại như người chẳng làm gì nổi ta đâu. Nếu muốn lấy của ta một cái chân thì dễ thôi. Không tin người hãy thử xem, khác biết.

- Đồ trẻ con chó chết, Bôn Long Hội lão phu trước hết sẽ bóp chết người đã!

Ngay lúc đó một người thân hình ngũ đoản, mặt mũi kỳ quái lướt tới trước nói:

- Nhị đương gia! Tiểu tử ấy xin giành cho bốn sớ giả thư sức.

Thì ra lão già nọ chính là thủ lĩnh của Bôn Long Hội Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính, còn lão thân hình ngũ đoản nọ là Tả Sứ giả Phi Hát Đồ Thủ Hạo, hai người ấy khét tiếng hung ác trong hắc đạo lưỡng hà.

Đồ Thủ Hạo quát lớn:

- Tiểu tử ! Hãy báo ngay tên họ để Phi Hát Đồ Thủ Hạo ta kết thúc tính mạng cho người !

Sở Vân cất tiếng cười sang sảng, song chưởng tự nhiên phình to lên, chưởng sắc có màu màu hồng đỏ. Bỗng nhiên Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính cảm thấy song chưởng của Sở Vân quá kỳ dị nên vội hét to lên:

- Đồ sớ giả, hãy lưu ý tiểu tử này, hình như hắn dùng tà thuật!

Lời của lão chưa dứt thì Sở Vân đã quát to như sấm, tung ra một lúc

hơn hai mươi chưởng xen kẽ với mười bảy cước, tấn công tới tấp vào Đỗ Thủ Hạo nhanh như chớp, mạnh như vũ bão!

Cái vị Tả sứ giả của Bôn Long Hội vốn coi trời bằng vung này không ngờ đối phương lại dám động thủ trước mà lại ra tay cực kỳ ác liệt như thế, hấn cười gượng một tiếng mặt lộ sát khí, lùi ra sau ba bước, hữu chưởng phát ra một luồng lam sắc bay thẳng vào người Sở Vân.

Luồng ánh sáng màu lam ấy bỗng vỡ tan ra thành muôn vàn những đốm lân quang có mùi khó ngửi như một tấm lưới chụp xuống thân hình Sở Vân nhanh như chớp. Đó chính là Vũ Vân Tiễn, một loại ám khí cực độc đã khiến Đỗ Thủ Hạo vang danh.

Sở Vân cười khẩy một tiếng, thân hình như một làn khói, nhẹ nhàng bay xuyên qua tấm lưới lân tinh đó, thân pháp thật là hư ảo kỳ dị, con người mà như một cái bóng vậy.

Đỗ Thủ Hạo giật mình, lại tiếp tục tung ra hai luồng sắc lam hỏa diệm nữa. Bỗng có một bóng đen bay vụt lên như một con chim ưng, bay lên cao bảy trượng, hai cánh tay giang ra rồi lập tức lao xuống nhanh không tưởng nổi, uy lực vô biên.

Phi Hát Đỗ Thủ Hạo mặt mày tái xám, toàn thân run rẩy, một đạo ngân quang đột nhiên cuộn tròn phát ra, hàn quang lạnh giá, kinh phong như gió bão. Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính với kinh nghiệm lão luyện nhìn thấy thì biết tình hình nguy ngập, liền lao tới trước, đồng thời khoát tay phát lệnh. Thế là ngay lúc ấy mười mấy tên kị mã cùng hét lên, vung vũ khí ào ào lao vào vòng đấu!

Vietkiem.com